

LIST Prefekta Kongregacji ds. Duchowieństwa na Rok Kapłański

Kochani kapłani,

stajemy na progu Roku Kapłańskiego, który ustanowił papież Benedykt XVI, by uczcić 150. rocznicę śmierci Świętego Proboszcza z Ars. Ojciec Święty zainauguruje obchody Roku Kapłańskiego dnia 19 czerwca w uroczystość Serca Pana Jezusa, który to również jest światowym dniem modlitw o świętość kapłanów. Ogłoszenie tego szczególnego Roku odbiło się bardzo pozytywnym echem na całym świecie, także i przede wszystkim pośród kapłanów. Wszyscy dołożmy starań i zdecydowanie zaangażujemy się, pełni przekonania i gorliwości, by ten Rok na całym świecie, w biskupstwach, w parafiach i lokalnych wspólnotach był uroczystie przeżywany. Niech dokonuje się to poprzez tworzenie serdecznych relacji we wspólnocie ludu Bożego, który bez wątpienia własnych kapłanów ceni i kocha, aby mogli oni swoją codzienną, apostołską posługę naprawdę szczęśliwie, w godny sposób i z zadowoleniem wypełniać.

Powinien być to Rok pełen inicjatyw, Rok pozytywny, w którym Kościół, przede wszystkim kapłanom, ale także wszystkim chrześcijanom – a przy pomocy mediów – całemu światu, chce powiedzieć, że jest dumny ze swoich kapłanów, że ich kocha, bardzo ceni i podziwia. Z wdzięcznością wyraża również uznanie za ich pastoralne zaangażowanie i świadectwo życia. Kapłani nie są ważni z powodu tego, co czynią, ale ze względu na to kim są.

Tak, prawdą jest, że niektórzy z kapłanów popełnili czyny karnie zakazane i wywołali wiele problemów. To musi zostać przebadane, a następnie odpowiednio ocenione i ukarane. Jednak te przypadki dotyczą bardzo małego procentu wszystkich duchownych. Przeważająca większość kapłanów to prawi ludzie, którzy poświęcili się wypełnieniu swojej służby pielęgnując życie modlitwy i podejmując czynnie pastoralną troskę w imię miłości bliźniego. Ze wszystkich swoich sił angażują się w wypełnianie swojej misji i wypełnianie swojego życiowego powołania, co często domaga się gotowości do wielkiej, osobistej ofiary. Do tego uzdalnia ich autentyczna miłość do Jezusa Chrystusa, do Kościoła i do ludu Bożego; ona przynagla ich do solidaryzowania się z biednymi i cierpiącymi. Dlatego Kościół na całym świecie jest dumny ze swoich kapłanów.

Ten Rok umożliwi nam także snuć intensywną, pogłębioną refleksję na temat kapłańskiej tożsamości i teologii katolickiego kapłaństwa, jak również budzić i rozwijać szczególną wrażliwość na powołanie i misję kapłana w Kościele i w społeczeństwie. Dlatego też pragniemy zainspirować do organizowania wykładów, konferencji, naukowych seminariów czy teologicznych sympozjów przy udziale naszych kościelnych, naukowych wydziałów. Dni skupienia, rekolekcje i przygotowywanie odpowiednich publikacji niech będą także osnute na teże tematyce.

Podczas generalnego zebrania Kongregacji ds. Duchowieństwa Ojciec Święty w swoim przemówieniu wygłoszonym 16 marca ogłaszając Rok Kapłański wskazał na cel tego Roku, którym jest „wspieranie dążenia kapłanów do duchowej doskonałości, od której to w decydujący sposób zależy oddziaływanie ich posługi”. Dlatego też ten Rok musi być w szczególny sposób rokiem modlitwy, modlitwy samych kapłanów, modlitwy z kapłanami i za kapłanów, rokiem odnowy w perspektywie duchowości kapłańskiej i odnowy każdego z kapłanów osobno. W tym sensie święta Eucharystia staje się jakby centrum kapłańskiej duchowości. Praktykowanie eucharystycznej adoracji w intencji uświęcenia kapłanów, jak też duchowego macierzyństwa, które siostry zakonne, konsekrowane kobiety, generalnie kobiety, roztaczają wobec kapłanów, może być dalej rozpowszechniane, jak już wcześniej proponowano, i z pewnością przyczyni się do obfitości i powszechności błogosławionego oddziaływania.

Powinien być to także Rok, w którym poznane będą okoliczności i warunki, w których żyją nasi kapłani. Zdarza się, że żyją oni w warunkach głębokiej biedy, co staje się dla nas wezwaniem do troski o ich egzystencję i wsparcie ich materialnymi środkami.

Powinien być to również Rok religijnego i publicznego świętowania ludu Bożego i lokalnych wspólnot katolickich, gdzie wierzący poświęcą się modlitwie i medytacji, gdzie wspólnie celebrowane będą święta, a kapłanów w godny sposób obdarzy się wyrazami uznania. W kościelnej wspólnocie Rok Kapłański nabiera szczególnego znaczenia tak dalece, że rozumiany jest jako serdeczny wyraz i grunt chrześcijańskiej radości, która ma źródło w pewności, że Bóg nas kocha i wraz z nami świętuje. To wszystko niesie ze sobą okazję, by umocnić wspólnotowe relacje i przyjaźnie, które łączą kapłanów z powierzonymi im wspólnotami.

Można by było jeszcze wskazywać na wiele innych perspektyw i inicjatyw, które określałyby i mogłyby wypełnić Rok Kapłański, ale to pozostaje w kompetencji i kreatywności lokalnych Kościołów. Dlatego z radością będzie przyjęte, gdy wszystkie konferencje episkopatów, wszystkie biskupstwa, wszystkie parafie i katolickie wspólnoty na czas tego szczególnego Roku przygotują programy obchodów Roku Kapłaństwa. Oczywiście byłoby ważne, aby inaugurować obchody Roku doniosłym wydarzeniem.

Na dzień otwarcia Roku Kapłaństwa, 19 czerwca, wszystkie lokalne Kościoły są zaproszone do Rzymu, by „uczestniczyć” w święcie otwarcia, gdzie pod przewodnictwem Ojca Świętego odbędzie się uroczysta liturgia inauguracyjna obchodów Roku Kapłańskiego. Naturalnie wszyscy, którzy mają możliwość przybycia do Rzymu i chcą w tej radosnej papieskiej inicjatywie osobiście wziąć udział, są serdecznie zaproszeni. Pan z pewnością obficie udzieli błogosławieństwa wszystkim uczestnikom, a Niepokalana Dziewica Maryja, Królowa kapłanów, niech wstawia się za wami, kochani kapłani.

Cláudio kard. Hummes

abp senior Sao Paulo

Prefekt Kongregacji ds. Duchowieństwa

(z niem. tłum. ks. Marek Szymański)